

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН

Образувано е по постъпила жалба от Я. З. З., ЕГН *****, с адрес в гр. София, ул. ***, срещу наказателно постановление (НП) № 2300000581/09.08.2023 г., издадено от Началник на 06 РУ-СДВР, с което на основание чл. 80, т. 5 от ЗМВР е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл. 6 от Закон за българските лични документи (ЗБЛД).

Жалбоподателят твърди, че е нарушено правото му на защита, тъй като НП е издадено при липса на описание на фактическата обстановка, относно извършеното нарушение, поради което същият не е могъл да разбере какво е административното нарушение, което му е било вменено с АУАН и за което е санкциониран с НП. Твърди, че самоличността му е била установена. Твърди още, че АНО е направил неправилна преценка за приложението на чл. 28 ЗАНН, като не го е приложил, въпреки наличието на предпоставките за това.

Моли съда на посочените в жалбата основания да отмени обжалваното НП, като неправилни и незаконосъобразно, а при условията на евентуалност – да го отмени, поради наличието на маловажен случай.

Жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, заедно с процесуалния си представител – адв. П.. В хода на съдебните прения, моли съда да отмени наказателното постановление като незаконосъобразно и неправилно издадено и да присъди адвокатски хонорар на основание чл. 38 от Закон за адвокатурата. Жалбоподателят заявява, че поддържа процесуалния си представител.

Ответната страна по жалбата: Началник на 06 РУ-СДВР, надлежно призован, не изпраща процесуален представител и не взема становище по направените с жалбата възражения.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва наказателното постановление. Обжалваното НП е връчено лично на жалбоподателя на 16.08.2023 г., видно от разписката върху санкционния акт, а жалбата против него е подадена чрез 06 РУ СДВР на 30.08.2023 г., видно от поставената дата на входящия номер, т. е. в законоустановения преклузивен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и същата се явява процесуално допустима, и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административно-наказателното производство против жалбоподателя е започнало със съставяне на АУАН № 2300000581/18.07.2023 г., от мл. инспектор при 06 РУ-СДВР – П. Д., в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението и съставяне на акта – Й.А., против Я. З. З., за това, че:

На 18.07.2023 г., около 07:30 часа, в гр. София, на ул. "Каменица" пред № 4А, при извършена проверка не представя документ за самоличност, с което виновно е нарушил чл. 6 от ЗБДС.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателя, срещу подпис, на датата на неговото съставяне – 18.07.2023 г., без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят не се е възползвал от правото си по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН и не е депозирал писмени възражения пред наказващия орган в законоустановения срок.

Въз основа на направените констатации в АУАН, компетентно длъжностно лице – началникът на 06 РУ-СДВР, издал НП № 2300000581/09.08.2023 г. и след като възпроизвел описаната в АУАН фактическа обстановка, наложил на жалбоподателя административно наказание глоба в размер на 50 лева на основание чл. 80, т. 5 от ЗМВР, за нарушение на чл. 6 от ЗБЛД.

Изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена, въз основа на събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетеля П. Д., които кредитира с доверие, доколкото изхождат от лиц е, даващо показания за непосредствено възприетото по време на изпълнение на служебните задължения, без наличие на данни за възможна заинтересованост от изхода на делото; от обясненията на жалбоподателя Я. З. – относно обстоятелствата, свързани с датата и мястото на извършената проверка и относно обстоятелството, че не е представен документ за самоличност при извършената проверка; от приобщените по делото писмени доказателства: процесните АУАН и НП в оригинал, Заповед № 8121з-493/01.09.2014 г., издадена от Министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема за установено следното от правна страна:

АУАН и НП са издадени от териториално и материално компетентни длъжностни лица, съгласно приложената Заповед № 8121з-493/01.09.2014 г., издадена от Министъра на вътрешните работи, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

Относно наличие на извършено административно нарушение по смисъла чл. 6, ал. 1 от ЗАНН, съдът намира следното:

Посочената в АУАН и НП, като нарушена от жалбоподателя разпоредба на чл. 6 от ЗБЛД, вменява задължение на гражданите да установят своята самоличност, при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон. По силата на чл. 80, т. 5 от ЗБЛД, се наказва с глоба от 50 до 300 лева лице, което не представи български личен документ при поискване от компетентните длъжностни лица. Следователно, деянието, за което е наложено административно наказание е обявено от закона за наказуемо. Не за всяко непредставяне на документ за самоличност се носи отговорност по чл. 80, т. 5 от ЗБЛД, а само за такова неизпълнение на задължението на лицето да представи български личен документ, което е допуснато след поискване от компетентни длъжностни лица. Същевременно, действащата към момента на

нарушението разпоредба на чл. 70 от ЗМВР предвижда, че полицейските органи могат да извършват проверки за установяване самоличността на лице, за което има данни, че е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред; когато това е необходимо за разкриване или разследване на престъпления и при образувано административно-наказателно производство; при осъществяване на контрол по редовността на документите за самоличност и пребиваване в страната; на контролен пункт, организиран от полицейските органи; по искане на друг държавен орган за оказване на съдействие при условия и по ред, предвидени в закон. Липсва описание на фактически констатации в съставения АУАН, които да сочат на някоя от изброените в разпоредбата на чл. 70 ЗМВР хипотези, дори не е отразено, че непредставянето на документ за самоличност е извършено в хода на полицейска проверка, при която полицейските служители са имали право да изискват установяване самоличността на жалбоподателя, посредством надлежен документ. Свидетелят Д. сочи като повод за извършената проверка на жалбоподателя, посетен сигнал, подаден чрез „Национална система 112“. По делото няма приложена докладна записка или друг документ, изготвен от тези полицейски служители, който да сочи, че същите са изпълнявали конкретно възложена работа по подаден сигнал или такава за осъществяване на контрол, и именно в тази връзка са извършили полицейска проверка на жалбоподателя. В издаденото НП не са налице каквито и да е било данни в тази насока, поради което съдът намира, че административното нарушение, за което жалбоподателят е санкциониран с обжалваното НП, се явява недоказано от обективна и субективна страна. Следва да се има предвид, че съставяният АУАН по ЗБЛД не се ползва с презумптивна доказателствена сила. Същевременно, липсата на ясно отразени фактическите констатации в него относно основанието по чл. 70, ал. 1 от ЗМВР, наложило на посочените дата, час и място, да бъде установена самоличността на жалбоподателя с представяне на някой от изброените документи в ЗБЛД, в случая лична карта, съставлява нарушение на императивните разпоредби на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, изразяващо се в липса на пълно, ясно и точно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено. Касае се за съществено по тежест процесуално нарушение, тъй като е довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице до степен да не може да разбере за какво точно нарушение е ангажирана отговорността му и как го е извършил, а освен това възпрепятства и възможността за осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Твърдения за тези факти следва да са изложени точно, ясно, конкретно и непротиворечиво и да се отнасят до всички обективни признаци от състава на нарушението, за което жалбоподателят е санкциониран. С оглед на горното, съдът намира, че поради пълна липса на описано в двата акта съставомерно поведение, санкционният акт следва да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен.

Наред с горното, ангажирането на отговорността на жалбоподателя е необосновано и поради липсата на достатъчно доказателства, относно установяването на самоличността му като лице, осъществило процесното

деяние. След като отговорността на жалбоподателя е ангажирана за неизпълнение на задължение да представи български личен документ, при поискване от компетентни длъжностни лица /полицейски органи/, ответната страна не ангажира никакви доказателства за надлежното установяване самоличността на провереното лице, съответно за изпълнение на предписаната от закона процедура за това в хипотези като процесната, а именно: когато не се представя никакъв документ за самоличност. В АУАН е отбелязано, че е иззета като доказателство за извършеното нарушение справка от ОДЧ, каквато липсва в представената преписката. Както се установява от показанията на свидетеля Д., такава справка е извършена с ОДЧ единствено и само по заявени данни от лицето, обект на проверка, без да са налице други данни, че именно жалбоподателят е бил провереното лице. Касае се за непреодолим дефицит на доказателства по делото, които освен че не позволяват на съда да направи извод, че вмененото нарушение е извършено от обективна страна, но и че същото е извършено виновно именно от жалбоподателя, доколкото не се установява по безспорен начин и това, че именно той е лицето, спряно за проверка на посочените дата, час и място. Последното не се отрича от жалбоподателя, но доказателствената тежест се носи от ответната страна по жалбата.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно издадено.

По разноските:

С оглед на изхода от делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на сторените от него разноски по делото, като се претендира и минимално по размер адвокатско възнаграждение за един адвокат, който е предоставил на жалбоподателя безплатна правна помощ в настоящото производство на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА.

Искането е основателно. В приложеният по делото договор за правна защита и съдействие е посочено, че е предоставена безвъзмездна правна помощ на жалбоподателя. В тези случаи, доколкото ответната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА и осъжда другата страна да го заплати. На адв. П. от САК следва да се присъди адвокатско възнаграждение в минимален размер от 400 лева за осъществената безплатна правна помощ на жалбоподателя З. на основание чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горните мотиви, съдът